

'Nagelbittend
spannend.'

BEAU MONDE

XENIA LITERAIRE
THRILLER
KASPER
ALECTO

VERGELDING IS SLECHTS EEN KWESTIE VAN TIJD

Xenia Kasper schreef eerder:

38 ½: 1 man & 2 minnaars

32 °C: 1 baby, 1 moord & 1 perfecte man

De countdown

Chimaera

Nemesis

XENIA LITERAIRE
THRILLER
KASPER
ALECTO

Copyright: © 2016 Xenia Kasper
Vertaald uit het Duits door: Barbara Mounier
Omslagontwerp: Oranje Vormgevers
Auteursfoto: © Roy Beusker
Typografie en zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

ISBN 978 90 856 7349 1

NUR 305

www.xeniakasper.nl

Voor al mijn vriendinnen,
omdat vriendschap iets heel bijzonders is.

1

Sneeuwvlokken dansten onophoudelijk door de lucht. Flink wat sneeuw, de ruitenwissers van de taxi konden het nauwelijks wegschuiven. Het was ongewoon koud voor de tijd van het jaar, maar wat was er eigenlijk nog normaal aan het weer de afgelopen jaren? De chauffeur vloekte, zijn snor trilde bozig op en neer. Ze reageerde niet, dat was ook nergens voor nodig, en zocht rustig verder naar haar portemonnee. Toen zag ze in haar ooghoek de rood-witte politieversperringen en daarachter de toeschouwers, dicht op elkaar gedromd. Even overwoog ze om hier al uit te stappen. Maar de taxi reed weer stapvoets verder. Maja leunde achterover en keek naar de mensenmassa die zich voor het appartementsgebouw had verzameld. Verbazingwekkend dat er ondanks het rotweer en het late tijdstip zoveel mensen buiten stonden. De meesten hadden dikke winterjassen aan, sommigen zelfs mutsen en handschoenen. Maar ze zag ook mensen die alleen snel een vestje hadden aangeschoten en op pantoffels de straat op waren gekomen.

De weg raakte met sneeuw bedekt, als een dun laagje poedersuiker. Maja wachtte tot de chauffeur voor de deur stopte. Ze drukte een briefje van twintig euro in zijn hand en keek bezorgd naar haar nieuwe suède stiletto's, die ze die ochtend na eindeloos getwijfel voor een onbehoorlijk hoog bedrag had gekocht. Zonde als ze die meteen de eerste dag zou verpesten. De aanleiding voor deze fijne maar onverstandige aankoop was haar ex-man Jan, die haar voor een etentje had uitgenodigd. Ze glimlachte toen ze aan de afgelopen twee uur terugdacht.

Jan was heel voorkomend geweest. Hij had zelfs een cadeautje

voor haar meegenomen, een vintage broche. Jan zag er fantastisch uit in zijn grijze overhemd, designspijkerbroek en strakke jasje. Ze hadden een geanimeerd gesprek gevoerd, zelfs een beetje geflirt, tot het moment dat haar mobiel maar bleef overgaan. Ze had opgenomen en daarom was ze nu hier.

Terwijl ze op het wisselgeld wachtte, keek Maja door de voorruit naar het gebouw. Meerdere verdiepingen, behoorlijk luxe. Ze vroeg zich af waarom Bert haar had gevraagd om hiernaartoe te komen.

De bovenste etage was felverlicht, maar ook achter de ramen van de andere appartementen was licht te zien en op meerdere balkons keken mensen naar de bedrijvigheid op straat. Het was even over tien. Waarschijnlijk had het geluid van de politiesirenes de mensen van hun televisie weggelokt.

‘En dat is voor u,’ onderbrak de taxichauffeur haar gedachte-stroom. Hij overhandigde haar het wisselgeld en wachtte tot ze uitstapte. Maja trok de ceintuur van haar donkergrijze mantel aan en wierp een blik naar achteren, voordat ze het rood-witte afzetlint omhoogtrok en eronderdoor dook. De stoep was natter dan ze had verwacht en de leren zolen van haar schoenen waren maagdelijk, dus spekglad. Voorzichtig zette ze de ene voet voor de andere. Ondertussen keek ze oplettend naar de nieuwsgierigen die zich voor de ingang van het gebouw hadden verzameld. Ze stonden druk met elkaar te praten, namen waarschijnlijk elke handeling van de politie met elkaar door en keken uit naar het moment dat ze eindelijk een blik op het slachtoffer konden werpen. Er was al een camerateam van de lokale zender AT5 aanwezig, net als de gebruikelijke fotografen en journalisten, die bij een geweldsmisdrijf vaak sneller ter plaatse zijn dan de recherche. Het ontging Maja niet dat er wat meer stonden dan normaal. Een windvlaag blies de sneeuw omhoog en haar donkere haar van haar schouders. De wind kreeg vat op haar jurk en waaide de klokkende rok à la Marilyn Monroe omhoog. Ze huiverde even

toen een koude vlaag het strookje naakte huid tussen haar halterloze kousen en haar string raakte.

‘Is dat niet... Kom, hoe heet ze ook al weer?’ hoorde ze een fotograaf vragen. Twee andere mannen, onder wie de cameraman van de lokale omroep, draaiden zich om en keken haar aan.

‘Natuurlijk! Maja van Tijl! Wat doe jij op de plaats delict?’ vroeg de cameraman en hij drukte op de opnameknop. Maja zag hoe het rode lampje aanging en deed meteen haar hand voor haar ogen. Als op commando kwamen de andere journalisten op haar af, met flitsende camera’s en een spervuur van vragen. Maja haastte zich de laatste meters naar de ingang van het gebouw. Daar stonden een paar politieagenten om de toeschouwers tegen te houden. Dat deden ze nu ook bij Maja.

‘Toegang tot dit gebouw is momenteel alleen geoorloofd voor personen die zich kunnen legitimeren als bewoner en voor medewerkers van de politie,’ formuleerde een van de agenten gewichtig, terwijl hij even achteloos over de kraag van zijn uniform streek. Maja knikte. Ze voelde hoe de kou langs haar in dunne kousen gehulde benen omhoogkroop en bezit nam van haar lichaam.

‘Luister eens,’ begon ze en ze probeerde het geroezemoes op de achtergrond te negeren en zo zacht te spreken dat niemand behalve de jonge politieagent haar zou kunnen verstaan. ‘Bert Hazenkamp heeft me gevraagd om hier te komen.’

Eigenlijk had ze er nog aan willen toevoegen dat ze vanwege hém een intiem dinertje had onderbroken en dat ze er geen genoeg mee zou nemen om onverrichter zake bij de andere journalisten te gaan staan – maar dat zei ze niet. De jonge agent leek niet onder de indruk. Hij gaf geen antwoord en liet haar er ook niet door. Rustig toetste Maja Berts mobiele nummer, legde de situatie uit en gaf haar telefoon aan de agent.

‘Ik breng haar naar boven,’ zei hij na een poosje en hij knikte naar zijn collega, die de glazen entredeur opende om Maja en de agent naar binnen te laten. Een beweging trok haar blik naar

rechts. Ze keek recht in de grote ogen van een jonge man, die samen met een vrouw bij de ingang stond. Hij nam een flinke haal van zijn sigaret, de kegel lichtte felrood op. Maja bleef staan en nam hen even in zich op. De man kruiste haar blik nog eens en hield hem nu vast. Hij keek verdrietig en woedend tegelijk. Vlasblond, kort haar en een donkerbruine jas met het typische Burberry-motief in de kraag. De vrouw oogde nerveus. Terwijl ze onophoudelijk met haar handen door haar haar streek, wiebelde ze van de ene voet op de andere. Maja keek nieuwsgierig naar het duo.

‘Komt u alstublieft, ik heb niet de hele dag de tijd,’ zei de agent ongeduldig.

‘Weet u wie die twee mensen zijn?’ vroeg Maja en ze wees in hun richting.

‘Ja, ze wonen in het gebouw hiernaast. Ze wilden net uitgaan, maar hun nieuwsgierigheid heeft ze blijkbaar belet om daadwerkelijk te vertrekken,’ legde de agent uit met een lichte afkeuring in zijn stem. Om eraan toe te voegen: ‘Voor zover ik weet, hebben zij niets gezien. Maar ze weten wél wie het penthouse heeft gehoord.’

‘Hm,’ zei Maja. Terwijl ze de lift in stapte, wierp ze nog een blik naar achteren. Het koppel stond er niet meer. De agent toetste een getallencombinatie in op het display aan de liftwand. Binnen een paar seconden zoefden ze naar de hoogste verdieping. Een ruime, beschaafd verlichte gang met lichte vloerbedekking en twee manshoge vazen vol kunstbloemen leidde naar de voordeur. Hoewel er geen andere mogelijkheid was om deze verdieping te bereiken, zat de deur op slot. Geen deurbel, geen naamplaatje. Maja hoorde stemmen en voetstappen, klopte en wachtte ongeduldig tot iemand haar zou horen en binnenlaten.

‘Goedenavond,’ begroette een volgende politieagent haar, en hij hield meteen een paar van die typische plastic overschoentjes voor haar neus. ‘Hier, trekt u deze maar aan.’ Hij wierp een blik op haar stiletto’s. ‘Misschien kunt u die beter even uitdoen, anders

struikelt u nog,' voegde hij eraan toe en hij knikte glimlachend naar haar schoenen.

Maja begon omslachtig en wat onvast de riempjes los te maken. Ze was bijna omgevallen, als de agent niet op het laatste moment haar hand had gepakt. De lachrimpeltjes om zijn mond werden wat dieper en het was hem duidelijk aan te zien dat hij moeite had om niet nog een opmerking te maken. In haar overschoenen liep ze achter hem aan. Eén gedachte verdween maar niet uit haar hoofd: wat was er zo belangrijk dat Bert alle regels had verbroken en haar naar een plaats delict had laten komen?

Voorzichtig zette ze haar voeten neer, want met haar dunne panty onder de plastic hoesjes had ze nauwelijks houvast op de tegels. De agent opende de dubbele deur naar het woonvertrek en liet Maja voorgaan. Zover het oog reikte was alles wit. Witte hoogpolige vloerbedekking, witte muren, witte lederen meubels, witte kroonluchters, witte lijsten, witte bijzettafeltjes en natuurlijk overal witte kussens van verschillende afmetingen. Alle lampen waren aan. Het was zo licht in de ruimte dat Maja een stap terugdeed en impulsief in haar handtas naar een zonnebril begon te graaien.

'Hij ligt op het terras,' merkte de agent op. 'Maar wees alstublieft voorzichtig. De technische recherche is al klaar, maar je weet het nooit.'

'Dank u.' Ze keek door de kolossale raampartij naar het dakterras. Tussen de in witte overalls geklede forensisch rechercheurs ontdekte ze Bert. Hij wenkte haar. In het glas van het raam zag ze haar spiegelbeeld en ze streek voorzichtig haar lange haar uit haar gezicht. De sneeuwvlokken hadden haar normaal gesproken steile haar wat opgekruld. Ze schoof een paar plukjes van haar voorhoofd en probeerde ze achter haar oren te klemmen, maar ze sprongen meteen weer terug. Maja keek even in de naastgelegen keuken en bleef een paar seconden in de deuropening staan. Zo opgeruimd als de woonkamer was, zo rommelig zag de keuken

eruit: talloze gebruikte glazen, lege wijn- en wodka-flessen, opgestapelde pizzadozen, lege sushischalen en volle asbakken.

‘Ja, hij heeft de laatste uren van zijn leven behoorlijk de bloemetjes buitengezet,’ zei een van Berts collega’s instemmend, toen hij Maja voorbijliep. Ze kende hem.

‘Zijn er drugs gevonden? En weten we wie hij op bezoek had?’ vroeg ze hem snel. Hij draaide met zijn ogen.

‘Vraag het maar aan Bert. We zijn nog lang niet klaar,’ antwoordde hij in het voorbijgaan.

Maja knikte en wilde net naar Bert toe lopen, toen haar nog iets opviel. Aan de linkerkant van het terras stond een terrarium onder een glazen afdak. Het was ongeveer een vierkante meter groot en leeg, wat Maja afleidde uit de openstaande deur. Voorzichtig keek ze erin. Ze had sinds de laatste zaak een ambivalente verhouding met terraria, omdat ze destijds oog in oog had gestaan met twee dreigende kaaimannen.

‘Kom je?’ vroeg Bert ongeduldig. Hij droeg zijn vertrouwde bruine motorjack en een spijkerbroek. Hij wreef in zijn handen.

‘Ja. Weet jij wat hier in heeft gezeten?’ Ze liep naar hem toe en wees naar het terrarium.

‘Nee, het was al leeg toen we hier kwamen. Maar gegarandeerd geen kaaimannen.’ Hij glimlachte erbij. ‘Kijk eens naar onze dode, hij zal nog niet lang in het bubbelbad hebben gelegen, denkt de nieuwe patholoog-anatoom.’

‘Is Albert er niet?’

‘Nee, helaas niet.’

Maja deed een stap in de richting van het lichaam en boog naar voren om het beter te kunnen zien. De blonde krullen kleefden nat tegen het hoofd, de neus was spits, het ronde gezicht licht gezwollen. Er was amper nog een rimpel te zien. De oogleden waren gesloten, waarbij de lichte wimpers een kleine schaduw op de huid wierpen en de lippen ongezonder blauw waren aangelopen. Het grote, lompe lijf was naakt, de buik rond en tussen de

dunne benen dreven zijn edele delen, eveneens blauw verkleurd, verschrompeld klein en allesbehalve sexy. Het blonde schaamhaar was grotendeels weggeschoren, waardoor eczeem en talloze kleine littekens duidelijk zichtbaar waren. Maja dacht onwillekeurig aan een gestrande walvis. Ze schudde bijna onmerkbaar haar hoofd, geschrokken van haar macabere vergelijking.

‘De patholoog-anatoom gaat er, rekening houdend met de lijkstijfheid en de buitentemperatuur, van uit dat de dood vandaag tussen 18 en 20 uur is ingetreden. Maar het is moeilijk om het exacte tijdstip van overlijden vast te stellen, omdat de temperatuur in de whirlpool 37 graden is en de buitentemperatuur rond het vriespunt ligt. Dus we weten pas na de obductie wat meer,’ ging Bert onverstoorbaar verder.

‘En wat is de doodsoorzaak?’

‘Op dit moment vermoedt hij een hartinfarct. Maar er zijn een paar onverklaarbare druksproten in de hals gevonden. Ik denk dat we daar ook pas meer over weten na de lijkschouwing.’

‘Kun jij me dan eens vertellen waarom de recherche hier de hele boel overhoophaalt, bij een vermoedelijk natuurlijke dood?’

‘Alles wijst erop dat het geen natuurlijke dood was. En bovendien hebben we een anoniem telefoontje ontvangen!’

‘En daarom laat je mij hiernaartoe komen? Heeft de dode ook een naam?’ Ze boog nog eens voorover en keek naar het lichaam. Haar voeten waren koud en ze rilde.

In plaats van op haar vragen in te gaan, bukte Bert ook en trok opeens onverwacht heftig de ritssluiting van de lijkzak dicht. Maja deinsde een stukje achteruit.

‘Herken je hem niet? Het is Robin Dreef, die zanger,’ zei Bert zo zachtjes dat Maja hem nauwelijks kon verstaan.

‘Natuurlijk! Dat had ik moeten weten,’ riep ze uit. En iets rustiger: ‘Vandaar dat hele mediacircus voor de deur. Hij is pas nog uitgebreid in het nieuws geweest.’

‘Ja, dat zei een van mijn collega’s ook al. Ik heb het gemist.’

‘Als ik me niet vergis, is zijn vader deze zomer overleden en was er een flinke ruzie over de erfenis. Hij heeft heel misselijk gedaan tegen zijn zus en dat heeft haar een flink bedrag gekost. Zij heeft toen een interview gegeven en hem aan de schandpaal genageld. Als je haar moet geloven, is hij een gierige schoft,’ legde Maja vol overtuiging uit.

‘Dat zou best kunnen!’

Bert keek op van de lijkzak en liet zijn blik over de daken van de omliggende gebouwen dwalen.

‘Hebben we daar misschien al ons motief te pakken?’ vroeg Maja, zonder een antwoord te verwachten. Ze ging na wat haar verder nog over Robin te binnen schoot. Voor zover ze wist hoorde hij bij de B-categorie Bekende Nederlanders, die er alles aan deden om een A te worden. Maar hoewel hij als zanger, acteur en presentator best succesvol was, wilde dat maar niet lukken. Hij voldeed simpelweg niet aan de eisen van de showbusiness. Ze wist dat de meeste mensen hem niet leuk vonden, nee, erger nog, zelfs een hekel aan hem hadden. Hij kwam uit een eenvoudig milieu en woonde met zijn vrouw en hun drie kinderen dicht bij de kust, in het rustige Lisse. Om weer eens positief in de media te komen, had hij meegedaan aan een realityshow over zijn leven. De kijkcijfers waren prima geweest, maar of de serie voor Robin het gewenste effect had gehad, kon ze niet beoordelen.

Ze had nooit van hem of van zijn muziek gehouden.

‘Van wie is dit appartement eigenlijk?’

‘Van hem. Hij huurde het,’ antwoordde Bert afwezig.

‘Heeft iemand de familie al op de hoogte gebracht?’ vroeg ze en ze tilde daarbij afwisselend haar bijna bevroren voeten omhoog.

‘Nee, nog niet. Monique is al onderweg. Maar ik moet je nog iets laten zien.’ Bert stapte over het lichaam heen en liep een stukje verder.

‘Kom eens kijken!’ Hij raakte zachtjes haar schouder aan.

Maja volgde hem voorzichtig.

‘O, mijn hemel!’ riep ze uit en ze sloeg haar hand voor haar mond. Ze kon vanaf het dakterras in de slaapkamer kijken. Op het witte bed was een grote, donkerrode vlek te zien.

‘Is dat bloed?’

‘Ja,’ antwoordde Bert.

‘Is er nog een lijk?’

‘Nee, dat is ook waar ik mijn hoofd over breek. Robin heeft geen verwondingen, maar degene van wie dat bloed is moet zwaar gewond geweest zijn. Het is heel vreemd, want behalve in deze kamer zijn er nergens bloedsporen te vinden.’

‘En geen gewonde?’

‘Nee, niets.’

‘En is het menselijk bloed?’ informeerde Maja verder.

‘Dat weet ik nog niet. Bij het sporenonderzoek komt dat wel aan bod, maar je weet, het duurt minstens 24 uur voordat we een betrouwbaar resultaat hebben.’

‘Ja,’ antwoordde ze peinzend. ‘Als het een persoon was, is die met de grootst mogelijke moeite vervoerd.’ Ze pauzeerde even. ‘Mag ik naar binnen?’

‘Liever niet, de jongens van de technische recherche zijn nog niet helemaal klaar. Wat bedoel je met vervoerd?’ vroeg hij, zonder zijn blik van de plek af te wenden.

‘Ingepakt en weggehaald,’ zei ze op rustige toon. ‘Wat wil je eigenlijk dat ik doe?’

‘Ik ben nog aan het bedenken hoe ik je hier het beste bij kan betrekken,’ zei hij vaag.

Maja draaide zich naar hem toe.

‘Hoe bedoel je dat?’

‘Precies zoals ik het zeg. Ik heb je nodig voor deze zaak. Niemand kent de entertainmentwereld zo goed als jij, niemand heeft zulke goede informanten, niemand schakelt zo snel. Ik vertrouw jou volledig en niemand anders heeft een programma waarmee we de kijkers om hulp kunnen vragen.’

‘Nou, ik weet niet of je je niet vergist. Maar zeg nou eens eerlijk, Bert. Waarom heb je me hierheen laten komen? En wat vindt je baas ervan?’ Ze lachte zachtjes en liep via de terrasdeur naar de woonkamer. Het lichaam werd net in een sobere grijze lijkstaf naar de lift gedragen. Ze keek er even naar en ging toen op de bank zitten om haar voeten te masseren. Daarbij viel haar blik weer op het terrarium. Waarom hield Robin Dreef exotische dieren op een dakterras in Amsterdam? En waar waren die beesten nu? Wie zorgde ervoor als hij er niet was?

‘We proberen nu eerst uit te zoeken wie er allemaal op dat feest waren,’ merkte Bert op, zonder op haar vragen in te gaan. Hij ging naast haar zitten. Hij zag er moe uit en had ondanks zijn van nature lichtgetinte huid een ongezonde grijze gelaatskleur. ‘Sorry als ik net even wat heftig reageerde,’ zei hij zachtjes en hij wreef weer met zijn hand over zijn voorhoofd. ‘Heb jij het ook zo warm?’ Hij deed de rits van zijn leren motorjack open en trok de col van zijn trui wat naar beneden.

‘Nee, niet echt.’

‘Jij hebt het ook nooit warm, hè?’ Hij grijnsde licht en vervolgde: ‘Zou jij een beetje in het leven en het verleden van Robin Dreef willen snuffelen? Dat is belangrijk. Op de opleiding kregen we steeds weer te horen: als je de moordenaar wilt vinden, moet je alles over het slachtoffer weten.’ Er verscheen een bezorgde uitdrukking op zijn gezicht en hij zuchtte diep.

‘Dat klopt toch ook,’ antwoordde ze snel en ze vervolgde op een wat rustigere toon: ‘De meeste daders komen uit de directe omgeving van het slachtoffer. Dus laten we daar beginnen. Is dit een officiële opdracht?’

‘Nee, natuurlijk niet. Boshardt weet er niets van af. Maar ik dacht, bij een bekend persoon als Dreef is de media-aandacht vast groot. Misschien kun je een en ander bereiken met een speciale uitzending over hem?’ Hij slaakte weer een diepe zucht.

‘Je begeeft je anders op glad ijs als je dit doet. Je baas zal razend

zijn als hij erachter komt dat je mij hebt ingeschakeld.’

‘Weet ik. Maar dat kan me niks schelen. Ik wil deze zaak samen met jou doen. Bovendien gaat hij over een week met pensioen. Dus het maakt hem vast niet veel uit.’

Hij keek naar haar. ‘Zeg, waar kom je eigenlijk vandaan? Je ziet er zo chic uit!’

‘Ik was uit eten met Jan. Hij wilde me al sinds weken iets vertellen, maar eerst kwam die zaak over Nina’s nichtje ertussen en toen moest hij lang op zakenreis.’

‘En weet je inmiddels wat hij je wilde vertellen?’

‘Nee!’ Ze lachte. ‘Nog steeds niet. Ik zal er vroeg of laat wel achter komen wat het is. Maar het zal niet zo belangrijk zijn, anders had hij het wel tussen de bedrijven door verteld. Je weet hoe hij is.’ Ze pauzeerde even en zei toen: ‘Maar even terug naar ons lijk. Het kan ook door iemand gedaan zijn die met een van de gasten is meegekomen.’ Peinzend wreef ze met haar duim over haar wijsvinger. Een oude gewoonte waar Bono haar vaak mee pestte en die hij soms zelfs nadeed.

‘Precies. Dus zou jij je mensen alsjeblieft willen vragen om alles over Robins leven boven water te halen?’

Maja keek hem vragend aan. In zekere zin konden ze prima samenwerken, maar normaal gesproken deed ieder van hen dat op zijn eigen, duidelijk afgebakende terrein. Ieder aan zijn kant van de lijn.

‘Wil je dat ik het onderzoek officieel ga begeleiden?’ drong ze nogmaals aan.

‘Nee, zoals ik al zei, dat kan helaas niet. Maar we hebben op het moment zo schrikbarend weinig mensen. En ik weet hoe snel en betrouwbaar jullie werken. Officieel mag ik het je natuurlijk niet vragen, je moet het eerder zien als een vriendendienst.’

Maja trok haar wenkbrauwen op. Ze wist even niet of ze dit als compliment moest beschouwen of als een poging om haar te gebruiken.

‘En wat krijg ik van jou als tegenprestatie?’ Ze streek een plukje haar achter haar oren en keek hem afwachtend aan.

‘Je krijgt vanzelfsprekend alle onderzoeksresultaten als eerste te zien.’ Hij glimlachte veelzeggend. ‘Je baas vindt het vast fijn als jij de kijkers in een speciale uitzending over de laatste ontwikkelingen informeert en een hulpoproep doet.’

Maja keek hem verbaasd aan. Binnen twee minuten had Bert het al voor de tweede keer over een speciale uitzending. Ze reageerde niet op zijn opmerking, stond op en liep in de richting van de slaapkamer.

‘Mag ik nu een blik naar binnen werpen?’

‘Vraag het even aan de collega’s van de technische recherche,’ antwoordde hij zwakjes en hij leunde uitgeput achterover. Bert stopte zijn rechterhand in zijn broekzak. Met de linker hield hij zijn telefoon vast.

Maja wilde net iemand aanspreken, toen er plotseling luide stemmen in de hal klonken. Nieuwsgierig bleef ze staan en keek in de richting waar het geluid vandaan kwam.

‘Laat me onmiddellijk los! Ik wil erdoor! Dit is verdomme mijn appartement,’ snoof een vrouw met licht overgewicht, die demonstratief voor een van de agenten ging staan en haar handen in de zakken van haar grijze joggingbroek stak. Haar rechtervoet, die in een fluorescerend gele gymshoel stak, wipte ze provocerend heen en weer. Het lange blonde haar van de vrouw zat in een slordige zijwaartse vlecht, die op haar ruimvallende zwarte trui viel. Ze droeg geen make-up en zag er moe uit. Haar gezicht was een beetje pafferig, alsof ze iets te vaak en te diep in het glaasje had gekeken, of hard had gehuild.

‘Momentje!’ riep Bert. Verrassend energiek kwam hij vanuit zijn comfortabele positie overeind, waarbij zijn telefoon bijna uit zijn hand viel. ‘U mag hier niet zomaar binnenvallen, dit is een plaats delict! En de technische recherche is nog niet klaar met het onderzoek!’ blafte hij in haar richting. ‘Wie bent u als ik vragen

mag?’ vervolgde hij op iets vriendelijkere toon toen hij voor haar stond. Hij strekte ter begroeting zijn hand uit.

Maja deed een paar stappen in hun richting.

‘Hoezo plaats delict? Wat is hier gebeurd?’ krijste de vrouw. Ze probeerde zich langs Bert te wringen en kauwde heftig op iets in haar mond.

‘Zou u eerst even willen zeggen wie u bent?’ herhaalde hij en hij maakte zich nog wat breder, om te verhinderen dat ze door zou lopen.

‘Ik?’ Voor het eerst keek ze Bert echt aan.

‘Ja,’ zei hij rustig. Maja schudde onmerkbaar haar hoofd. Het was voor haar vrij duidelijk wie daar stond.

‘Ik ben Daphne, Daphne Dreef. Wie dacht u dan dat ik was?’ beet ze hem onbeheerst toe.

Hij antwoordde niet.

‘Iemand uit het complex belde me op en zei dat er politie in ons appartement was. Ik heb geprobeerd om Robin te bereiken, maar hij neemt zijn telefoon niet op. En toen ben ik zo snel mogelijk hiernaartoe gekomen.’ Ze pauzeerde even en keek Bert opeens verdrietig aan. ‘Wat is hier aan de hand? Waar is mijn man? En waarom neemt hij niet op?’ vroeg ze op zachte en bezorgde toon. Haar arrogantie had plaatsgemaakt voor pure angst, vrees voor de woorden die zouden volgen.

‘Gaat u alstublieft even zitten,’ zei Bert tegen haar.

‘Nee! Waarom zou ik?’ brieste ze opnieuw. Haar ogen waren opengesperd en straalden een en al paniek uit.

Bert trok haar voorzichtig naar de bank en duwde haar zachtjes in de witte kussens. Hij ging naast haar zitten en pakte haar hand. Ze liet het toe.

‘Uw man is overleden. Voor zover we nu weten aan een hartinfarct. Maar dat wordt nog onderzocht,’ legde hij uit.

Daphne staarde hem aan. Haar ogen waren volkomen leeg, helemaal zonder gevoel. Toen schudde ze heftig met haar hoofd,

trok haar hand weg en zei, bijna onverstaanbaar: ‘Nee, nee, nee, nee, nee, nee, nee.’

Pas na enkele minuten deed ze haar mond weer open.

‘Betekent dit dat u hem gaat opensnijden voor een forensisch onderzoek?’ Haar stem klonk nu afstandelijk. Bijna kil.

‘Ja, dat klopt. We moeten de doodsoorzaak met honderd procent zekerheid vaststellen. Dat is een heel normale procedure bij een onopgelost sterfgeval.’

‘Onopgelost sterfgeval? Maar u zei net dat hij aan een hartinfarct is overleden!’

‘Ja, daar gaat de patholoog-anatoom op dit moment van uit. Maar we moeten dat nog wel door een medisch onderzoek laten bevestigen.’ Hij keek haar rustig in de ogen.

‘Daar geef ik geen toestemming voor! Ik wil niet dat jullie zijn ingewanden eruit halen en gaan wegen, dat zijn schedel wordt opengezaagd, dat de huid van zijn hoofd over zijn gezicht wordt geklapt, dat zijn tong uit zijn keel wordt getrokken, zijn darmen worden gespoeld en zijn maaginhoud op een schaalje druppelt.’ Ze beet zo nerveus en hard op haar kauwgum dat Maja zich afvroeg wanneer haar kaak klem zou raken.

‘Het spijt me, maar daar hebben we uw toestemming niet voor nodig,’ legde Bert bedachtzaam uit. Maja zag dat hij zijn wenkbrauwen fronste. Hij was waarschijnlijk net zo verrast als zij, dat Robins vrouw zulke gedetailleerde kennis van obducties had. Met lichte weerzin wendde hij zich een ogenblik af.

‘Dan ga ik dat wel even met uw baas bespreken! U kunt toch niet zomaar bepalen dat u mijn man gaat opensnijden!’ riep ze boos.

‘Het spijt me, mevrouw Dreef, maar bij een onopgeloste doodsoorzaak is dit een reguliere procedure bij de recherche.’ Normaal gesproken had Bert altijd veel begrip voor de familieleden van slachtoffers, maar deze vrouw straalde blijkbaar iets uit wat hem boos maakte. ‘Mijn leidinggevende heet overigens

Boshardt. U kunt bij hem informeren en als u wilt ook een klacht indienen, maar u moet wel opschieten, want volgende week gaat hij met pensioen.'

Ze knikte.

'Was u ook bij het feest?' vroeg hij haar, onverschillig voor haar dreigement.

'Welk feest?' Robins vrouw keek de kamer rond, alsof ze daar het antwoord zou kunnen vinden. 'Mijn man gebruikte dit appartement alleen als hij voor werk in Amsterdam moest blijven, of als een vergadering uitliep en hij te moe was om nog naar huis te rijden. Lisse ligt ook niet om de hoek.' Ze keek bijna beledigd naar Bert.

'Dat betekent dus dat u hier vandaag niet bent geweest?' informeerde hij verder.

'Nee, natuurlijk niet. We hebben drie kinderen. Wie zorgt er voor ze, denkt u?' beet ze hem toe.

Dit zou een lastig gesprek worden, realiseerde Maja zich. Ze ging op een stoel zitten die tegen de muur stond. Hier kon ze de ondervraging moeiteloos volgen.

Bert legde uit hoe Robin gevonden was, vroeg nadere informatie, stelde de vrouw gerust en ging daarna weer verder met gedetailleerde vragen. Robins vrouw kauwde ondertussen nog steeds heftig op haar kauwgum, trok een paar keer onnodig aan haar vlecht, maar leek verder niet bijzonder onder de indruk. Haar antwoorden waren ondertussen kort, agressief en ontwijkend geworden. Maja observeerde haar. Binnen een paar minuten was haar gedrag ingrijpend veranderd.

Ze begreep heel goed waar Bert op uit was. Dit was het juiste moment om de benodigde informatie te verzamelen. Normaal gesproken waren familieleden in z'n heftige situatie aangeslagen, emotioneel en geschokt, maar dat leek bij Robins vrouw zo op het eerste gezicht toch anders te liggen. Mensen reageerden heel verschillend op shock en verdriet. Sommigen werden opmerke-

lijk rustig, anderen begonnen druk te praten, de een begon onbedaarlijk te huilen, de ander verstarde. Robins vrouw hield echter haar armen strak over elkaar. Haar mondhoeken stonden naar beneden en haar ogen had ze tot spleetjes geknepen. Maja voelde een koude rilling over haar rug lopen. Ze had zelden een situatie beleefd die zoveel kilte uitstraalde. Ze bekeek de vrouw nog eens grondig.

‘Wanneer kan ik mijn man zien?’ vroeg die een paar seconden later met vaste stem.

‘Hij is al...’ Bert brak zijn zin abrupt af, schraapte zijn keel, voordat hij verder sprak. ‘Als u wilt, kunnen we er zo naartoe rijden.’

‘Ja, dat wil ik graag. Ik wil hem nog een keer zien, voordat jullie hem binnenstebuiten keren,’ snauwde ze en ze wierp Bert een verachtelijke blik toe.

‘Wanneer hebt u uw man voor het laatst gesproken?’

‘Dat was vanmorgen. Hij belde voordat hij naar de studio ging, om te vragen hoe het thuis ging. Hij vertelde nog dat hij gisteravond flink was opgeschoten en dat hij bijna klaar was met het componeren van een nieuw nummer. Hij zei ook dat hij nog niet wist of hij vanavond thuis zou komen.’

‘Hij was gisteravond dus ook niet thuis?’

‘Nee, dat heb ik toch al gezegd!’

‘Gaat u verder.’

‘Ik had geen tijd om naar al zijn verhalen te luisteren dus ik heb hem tamelijk snel afgepoeierd. Het werkt echt op mijn zenuwen als hij me ’s ochtends belt, midden in het kinderspitsuur, en dan wil hij het liefst ook nog alles voorspelen wat hij die nacht verzonden heeft. Ik moet toch voor de kinderen zorgen en de honden hebben ook aandacht nodig. Robin begrijpt dat niet en heeft er nooit rekening mee gehouden. Vanochtend was het helemaal haasten, ik had me verslapen en de jongste liep nog in pyjama rond. We waren bijna te laat voor school.’ Ze bekeek haar vingernagels en trok een pakje kauwgom uit haar broekzak. Rustig

maakte ze het open en drukte een kauwgumpje uit het plastic. ‘Weet u,’ ging ze verder en ze drukte nog een kauwgumpje uit het pakje, ‘als ik het me goed herinner, waren de laatste woorden die we gewisseld hebben niet zo vriendelijk.’

‘Hm,’ gromde Bert. ‘Dat is natuurlijk mogelijk, dat weet u zelf het beste. Maar u moet uzelf geen verwijten maken.’

‘Dat doe ik ook niet,’ zei ze snel.

‘Hadden jullie een gelukkig huwelijk?’ mengde Maja zich in het gesprek.

‘Ik zou niet weten waarom u dat iets aangaat! Ik kijk weleens naar uw programma, maar dat geeft u nog niet het recht om zo’n impertinente vraag te stellen!’ antwoordde Robins vrouw gebeten, terwijl ze zich naar Maja toe draaide en haar recht in de ogen keek.

Daphne stond op en liep met snelle passen in de richting van het terras. Daarbij viel haar blik op het terrarium. Ze bleef staan, keek erin en sloot de deur.

‘Ik wil nu mijn man zien.’

‘En ik wil dat u de vraag beantwoordt. Als het u stoort dat mevrouw Van Tijn hem stelde, dan wil ik hem graag voor u herhalen: hadden jullie een gelukkig huwelijk?’

‘Ja!’ Ze pauzeerde even en kauwde weer zo intensief op haar kauwgum dat haar malende kaken duidelijk zichtbaar waren. Ze leek haar antwoord precies af te meten voor ze verder sprak: ‘We zijn al bijna dertien jaar bij elkaar. En we hebben natuurlijk wel eens een paar... incidenten gehad. Maar dat heeft ons alleen maar dichter bij elkaar gebracht. We hebben tenslotte drie kinderen. En we houden van elkaar, wat anderen ook mogen beweren.’

‘Weet u welke dieren er in dat terrarium zaten?’ informeerde Maja.

‘Nee, ik zorg alleen voor de twee honden,’ antwoordde ze snel.

Maja knikte. Er was iets in de toon van dat antwoord wat haar bevreedde.

‘Ik ga naar kantoor,’ zei Maja rustig. Ze streek haar jurk glad en pakte haar jas. Ze wilde zo snel mogelijk alles over die zogenaamde incidenten te weten komen en typte een bericht aan Nina, haar assistente. Die had een onmiskenbaar gevoel voor menselijke emoties en was bijzonder goed op de hoogte van alle ‘wie-met-wie-wanneer-en-waaroms’. Ze wachtte tot de lift kwam.

Toen Maja beneden kwam, was de hal van het appartementencomplex op één agent na verlaten. De nieuwsgierige toeschouwers en de pers waren inmiddels vertrokken. Maja ademde diep de koude lucht in en ging op zoek naar een taxi. Ze maakte de ceintuur van haar jas vast en zette de kraag omhoog. De wind was minder hard. Plotseling stond de reporter van AT5 pal achter haar.

‘Maja, wat kun je vertellen? Hoe is Robin Dreef gestorven? Wat is hier gebeurd en waarom ben jij hier?’ Hij hield de microfoon dicht bij haar mond. Maja schoof hem opzij en schudde haar hoofd. Ze had geluk, want net op dat moment stopte er een taxi. Snel stapte Maja in en haalde haar telefoon uit haar zak. Had Nina al op haar bericht gereageerd? Verbazingwekkend genoeg niet. Ze dacht na welke andere medewerker ze nog zo laat op de avond naar de redactie kon laten komen. Maja wilde net het nummer van Niels kiezen, toen Nina van zich liet horen.

‘Je had gebeld!’ riep ze in de telefoon. Op de achtergrond klonken muziek en geroezemoes van stemmen.

‘Ja, dat klopt. Er is een nieuwe zaak en ik wilde je vragen of je even naar kantoor kunt komen.’

‘O,’ zei ze en ze hield de telefoon even weg.

Maja kon nauwelijks verstaan wat er werd gezegd.

‘Moet het echt nu?’ wilde Nina weten. ‘Ik ben uit met een paar vrienden. Bovendien heb ik wat gedronken. Ik zou je nu niet zo goed kunnen helpen, denk ik.’

‘Nou, we moeten in het verleden van een BN’er duiken. Hij is net dood gevonden. En het is best dringend.’

‘Ik beloof je dat ik er morgenochtend meteen mee begin. Ik heb echt te veel gedronken, Maja. Sorry. Tot morgen, oké?’

‘Is goed,’ zei Maja, een beetje teleurgesteld. Dan ging ze zelf maar online om informatie over Robin te zoeken.

Twintig minuten later deed ze de ongezellige plafondverlichting op kantoor aan, gooide haar jas op het eerste het beste bureau en was blij dat iemand blijkbaar was vergeten om de verwarming op de nachtstand te zetten, want het was nog steeds aangenaam warm in het kantoor. Ze belde haar zoon op. Bono had besloten om niet in Madrid te gaan studeren, maar in Londen. Nu was hij een week thuis. Hij had haar een poosje geleden geholpen bij het oplossen van een behoorlijk ingewikkelde zaak. En hoewel zijn manier van onderzoek haar niet was bevallen, kon ze zijn hackerskwaliteiten nu waarschijnlijk bijzonder goed gebruiken.

Het duurde even voor hij zijn mobiel opnam en ze kon uitlegen waar het om ging.

Bono luisterde aandachtig, lachte en beloofde om meteen met Maja’s auto naar kantoor te rijden. Ze ging naar de keuken, deed de waterkoker aan en stond ernaast, in gedachten verzonken. In een opwelling pakte ze opnieuw haar telefoon en belde haar baas. De zender had een paar weken geleden met veel succes een realitysoap over Robin uitgezonden. Maja hoopte dat Edgar daarom wel zou instemmen met een bijzondere uitzending over het plotselinge en misschien wel gewelddadige einde van Robins leven. Ze moest onverwacht lang met hem onderhandelen voordat Edgar ja zei.